

jo skriver sig fra det samme Mindretal, men som Flertallet i Dørigt har erklæret at kunne slutte sig til, er af den Besskaffenhed, at det ikke kan møde nogen Modstand fra min Side. Det af den ærede Forslagsstiller omtalte, af ham paatænkte principale Forslag maatte jeg anse det for ikke ganske korrekt at indfætte i denne Lov, der jo er behandlet af og skulde udgaa igjennem Justitsministeriet. Derimod har jeg Grund til at antage, at det ikke kan møde nogen Modstand fra min Kollega, Krigsministeren, at man i Loven indfætter en Paragraf af det Indhold, som Forslaget under Nr. 33 angiver, idet det derefter vil komme til at bero paa nærmere Bestemmelse, tagen af Krigsministeriet i Overensstemmelse med Justitsministeriet, hvorledes Bestemmelsen skal bringes til Anvendelse i Livet.

Det ærede 12te kongevalgte Medlem (Rayser) har til § 11 stillet et Forslag, der gaar ud paa at ophæve den med en vis Begrænsning Bestemmelsen tillagte tilbagevirkende Kraft. I saa Henseende viser der sig altsaa at være to forskjellige Opfattelser tilstede. Den ene Opfattelse, som repræsenteres af det ærede Udvalgs Flertal, som jeg vel nu maa kalde det, efterat et Medlem af Udvalget har erklæret at kunne slutte sig til Forslaget under Nr. 8, gaar ud paa, at man ikke er gaaet vidt nok i Lovforslaget, naar man har givet en Frist paa 5 Aar, men mener, at man burde indskrænke denne Frist til at være 2 Aar, og i stik Modsetning til denne Anskuelse staar det ærede 12te kongevalgte Medlem, som mener, at man slet ikke skal give disse Bestemmelser tilbagevirkende Kraft. Som af den ærede Forslagsstiller bemærket, skriver denne Bestemmelse i Paragrafen sig væsentligst fra de Erklæringer, som ere fremkomne, ikke fra enkelte, men fra en hel Del Byraad, og man har i Justitsministeriet fundet, at de Betragtninger, som saaledes fra flere Sider være gjorte gjældende, ikke kunde frakjendes nogen Vægt. Det skal villig indrømmes, at enhver saadan tilbagevirkende Bestemmelse kan medføre et Tryk; men man har imidlertid — saaledes som det blev gjort gjældende af det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (C. A. Hansen) — ikke taget i Betænkning tidligere i lignende Forhold at give Regler om tilbagevirkende Kraft af en ganske anderledes betydelig Natur end den, hvorom der her er Spørgsmaal. Jeg er ikke sagkyndig, men det forekommer mig, at det ikke kan være forbundet med saa stor Ulempe eller Beføstning at forandre en Raskelovnsplade eller Indretning som at forandre Gavlen eller Taget paa et Hus. Jeg skal kun tilføje, at i det oprindelige Forslag, hvortil den ærede Forslagsstiller hentydede, fandtes ikke Slutningsstykket af Paragrafen, men dette Slutningsstykke er netop kommet til, fordi man derved tilføjede at lempe den Bestemmelse, som man har optaget i næstsidste Stykke efter Indstilling fra flere Byraads Side, det Slutningsstykke nemlig, der siger, at:

„Udførelse fra Paragrafens Bestemmelse kunne indrømmes af Brandkommissionen, naar den finder, at der er truffet anden Foranstaltning, der udelukker Brandfare“. Man har netop tænkt sig, at denne Regel skulde kunne komme dem til Gode, hvem Forskriften i det foregaaende Stykke af Paragrafen uden en saadan Tilleggsbestemmelse ellers kunde blive noget trykkende. — Svad det af det fæmne ærede Medlem under Nr. 9 stillede Forslag angaar, da skal jeg begynde med at erkjende, at Redaktionen paa dette Punkt af § 26 maatte kunne være noget tydeligere. Jeg skulde ikke have noget imod, at man — hvad der maa antages at være Meningen — indskød „saavidt mulig efter Samraad med Politimestren“, og jeg tror, at den ærede Forslagsstillers Grundringer imod Bestemmelsen derved for en Del vilde blive fjernede. I Dørigt maa Politimesteren jo i Reglen altid være tilstede — hvad der allerede er bemærket af det ærede 2det Medlem for 8de Valgkreds (C. A. Hansen) — thi Politimesteren er jo nemlig den Overstkommanderende for Brandkorpset; han maa derfor forudsættes at være tilstede i alle disse Tilfælde, og under denne Forudsætning kan jeg ikke se rettere, end at det er helt naturligt at give den Regel, at den Øverstkommanderende — altsaa med andre Ord Brandinspektøren — skal, saavidt det overhovedet lader sig gjøre, pleie Samraad med Politimestren, forinden han tager Bestemmelse om en Ting, som kan være af en saa betydelig Natur som den, hvorom der her er Tale. Reglen er jo den, at Brandkommissionen i sin Helhed skal overveie Sagen, og naar Brandkommissionen ikke er tilstede, og der ikke er Tid til en saa fuldstændig Forhandling, saa forekommer det mig da at være naturligt, at man paabyder den Forhandling, der kan finde Sted, og som navnlig maa antages i de allerfleste Tilfælde at kunne finde Sted uden Tidsforhaling, nemlig en Forhandling imellem Brandinspektøren og den i Reglen tilstedeværende Politimester. At der ikke kan være Tale om en Forhandling med Brandinspektøren, anser jeg næsten for at være selvforstaaeligt; thi Brandinspektøren for Kjøbstædernes Brandforsikring har ikke at varetage nogen af de Interesser, hvorom der her nærmest skulde være Tale. Brandinspektøren vil som en privat Agent for et Selskab, som jo nærmest maa siges at have en privat Karakter, finde sig naturlig opfordret til kun at se Sagen fra dette private Selskabs Standpunkt, men der kan ved en saadan Leilighed som denne være forskellige andre Hensyn, som skulde tages, og som det er helt naturligt at paalægge Politimesteren at tage, hvorimod man ikke naturligen kan forudsætte eller forlange, at Brandinspektøren skulde tage disse Hensyn. Om man tror at turde lægge Udførelsen alene i Brandinspektørens Haand, uagtet Muligheden til at konferere med Politimesteren er tilstede, er Noget, som jeg forsaavidt kan overlade til nærmere Udførelse og